

[Sigsgaard.]

måde — som regeringens indkomstpolitiske indgreb, så jeg må advare imod det, lige så vel som jeg må advare imod regeringens form for indkomstpolitik.

Nu er der jo mange af de ting omkring indkomstpolitikken, der diskuteres meget løst i dag. Jeg skal derfor anmode om, at regeringen undersøger, hvordan kapitalernes rentabilitet har udviklet sig i de senere år. Finansieringsinstituttet for Industri og Håndværk fortæller i sin årsberetning for 1969, at afkastningsgraden, d. v. s. overskuddet før renter, i procent af aktivmassen for 741 produktionsvirksomheder var 7,4 i 1966; 7,5 i 1967 og 7,7 i 1968. Det må være muligt nu at få tal frem for i hvert fald 1969 også, og det beder jeg om at få snarest muligt og i skriftlig form. Svaret på spørgsmålet er meget vigtigt for bedømmelsen af regeringens økonomiske politik, og jeg håber altså, at det kan komme frem.

Tilbage til indkomstpolitikken. Når regeringen nu forsøger den vej, som socialdemokratiet betrædte i 1963 med helhedsløsningen og i 1967 med forslaget om indefrøsning af dyrtidsportioner, og betræder den endnu mere voldsomt, end det tidligere er sket, så skyldes det altså også som nævnt, at pengepolitikken og finanspolitikken ikke virker så godt mere. Når de ikke gør det, er årsagen ikke mindst de stærkt stigende udenlandske investeringer i Danmark. Den politik, som de danske regeringer fører, og som er den danske kapitalpolitik, er de internationale monopoler jo ligeglade med, og de har ikke nødvendigvis samme interesse som de danske kapitalister. Jeg tror, at forklaringen på, at der ikke gøres noget ved den højere rente, er, at hvis renten gik ned, ville hele valuta-beholdningen ryge sig en tur næsten lige så hurtigt, som det var ved at ske for et års tid siden. De udenlandsk dominerede selskaber, der jo betyder ganske meget i Danmark i dag, låner i dag deres penge i udlandet, først og fremmest i Vesttyskland, til deres investeringer, fordi pengene i dag er billigere i Vesttyskland, end de er her. Hvis man sætter renten ned i Danmark, vil pengene gå den anden vej, ud af Danmark, og så har vi altså den ulykkelige situation med valuta-kassen.

Det er en af de væsentlige grunde til, at vi har den høje rente. Ja, der er selvfølgelig

også boligforliget og andre geniale ting, som er foretaget af folketinget, der har bidraget til at sætte renten op, men jeg tror, at dette spørgsmål om de udenlandske investeringer er afgørende for, at vi fortsat skal trækkes med den høje rente, og så kan lejerne, der jo ikke har spor med den sag at gøre i øvrigt, få lov til at betale regningen over de hastigt stigende huslejer.

Må jeg så sige, at så vidt jeg kan se, har regeringen brugt i hvert fald to kneb — egentlig har den brugt mange, men først og fremmest to kneb — for at få folk til at sluge den usociale politik, den er i gang med. Først har den brugt aviserne, radioen og fjernsynet i et halvt år eller mere på at forklare os, at nu stander landet sandelig i våde, og dernæst har den ligesom ladet forstå mere eller mindre direkte, at når landet stander i våde, skyldes det de stigende lønninger.

Lad mig bare til det sige, at jeg skal ikke afvise, at der er økonomiske vanskeligheder, jeg har selv beskrevet det i mit indlæg her i dag. Derimod vil jeg afvise, at disse økonomiske vanskeligheder skyldes lønningerne, og man skal huske på, at de fleste lønninger, der udbetales her i Danmark, er meget, meget beskedne i hvert fald i forhold til de lønninger, som alle de økonomiske professorer, ministre o. s. v., der udtaler sig om indkomstpolitik, har.

Men jeg må tilføje, at når man nu siger, at landet stander i våde, så er det en melodi, vi hører nu. Der er en vis udsigt til et valg inden for alt for lang tid måske, og derfor vil jeg sige: vent bare til valgkampen, og hør, hvordan melodien pludselig bliver en helt anden, så stander landet nok ikke nær så meget i våde længere, så vil vi få en hel masse at vide om de velgerninger, som regeringen har øvet, så får piben en anden lyd. Man skal altså ikke tage alt, hvad der nu bliver sagt om den økonomisk ulykkelige situation for dets pålydende.

Det andet kneb, man har brugt, er prisstoppet. Nu går man ud og siger til folk: ja men I kan da nok forstå, at når nu de handlende har måttet tåle prisstoppet, så må lønmodtagerne selvfølgelig også holde igen. Det lyder jo så tilforladeligt og så rigtigt, og det var nemlig hensigten med prisstoppet; den var at kunne gå ud og sige det, at kunne gå ud og slå lønmodtagerne oven i hovedet med